

Shoftim 11

Source Sheet by Jan Uhrbach

Judges 11

(1) Jephthah the Gileadite was an able warrior, who was the son of a prostitute. Jephthah's father was Gilead; (2) but Gilead also had sons by his wife, and when the wife's sons grew up, they drove Jephthah out. They said to him, "You shall have no share in our father's property, for you are the son of an outsider." (3) So Jephthah fled from his brothers and settled in the Tob country. Men of low character gathered about Jephthah and went out raiding with him. (4) Some time later, the Ammonites went to war against Israel. (5) And when the Ammonites attacked Israel, the elders of Gilead went to bring Jephthah back from the Tob country. (6) They said to Jephthah, "Come be our chief, so that we can fight the Ammonites." (7) Jephthah replied to the elders of Gilead, "You are the very people who rejected me and drove me out of my father's house. How can you come to me now when you are in trouble?" (8) The elders of Gilead said to Jephthah, "Honestly, we have now turned back to you. If you come with us and fight the Ammonites, you shall be our commander over all the inhabitants of Gilead." (9) Jephthah said to the elders of Gilead, "[Very well,] if you bring me back to fight the Ammonites and the LORD delivers them to me, I am to be your commander." (10) And the elders of Gilead answered Jephthah, "The LORD Himself shall be witness between us: we will do just as you

שופטים י"א

(א) ויפתח הגלעדי היה גבור חיל והוא
בן-אשה זונה ויולד גלעד את-יפתח: (ב)
ותלד אשת-גלעד לו בנים ויגדלו
בניה-אשה ויגרשו את-יפתח ויאמרו לו
לא-תנחל בבית-אבינו כי בן-אשה
אחרת אתה: (ג) ויברח יפתח מפני אחיו
וישב בארץ טוב ויתלקטו אל-יפתח
אנשים ריקים ויצאו עמו: {פ}
(ד) ויהי מימים וילחמו בני-עמון
עם-ישראל: (ה) ויהי כאשר-נלחמו
בני-עמון עם-ישראל וילכו זקני גלעד
לקחת את-יפתח מארץ טוב: (ו) ויאמרו
ליפתח לכה והייתה לנו לקצין ונלחמה
בבני עמון: (ז) ויאמר יפתח לזקני גלעד
הלא אתם שניאתם אותי ותגרשוני
מבית אבי ומדוע באתם אלי עתה
כאשר צר לכם: (ח) ויאמרו זקני גלעד
אל-יפתח לכן עתה שבנו אליה והלכתי
עמנו ונלחמת בבני עמון והיית לנו
לראש לכל ישובי גלעד: (ט) ויאמר
יפתח אל-זקני גלעד אם-משיבים אתם
אותי להלחם בבני עמון ונתן יי אותם
לפני אנכי אהיה לכם לראש: (י)
ויאמרו זקני-גלעד אל-יפתח יי יהיה
שמע בינותינו אם-לא כדברך פן נעשה:
(יא) וילך יפתח עם-זקני גלעד וישמו
העם אותו עליהם לראש ולקצין וידבר
יפתח את-כל-דבריו לפני יי

have said.” (11) Jephthah went with the elders of Gilead, and the people made him their commander and chief. And Jephthah repeated all these terms before the LORD at Mizpah.

(12) Jephthah then sent messengers to the king of the Ammonites, saying, “What have you against me that you have come to make war on my country?” (13) The king of the Ammonites replied to Jephthah’s messengers, “When Israel came from Egypt, they seized the land which is mine, from the Arnon to the Jabbok as far as the Jordan. Now, then, restore it peaceably.” (14) Jephthah again sent messengers to the king of the Ammonites. (15) He said to him, “Thus said Jephthah: Israel did not seize the land of Moab or the land of the Ammonites. (16) When they left Egypt, Israel traveled through the wilderness to the Sea of Reeds and went on to Kadesh. (17) Israel then sent messengers to the king of Edom, saying, ‘Allow us to cross your country.’ But the king of Edom would not consent. They also sent a mission to the king of Moab, and he refused. So Israel, after staying at Kadesh, (18) traveled on through the wilderness, skirting the land of Edom and the land of Moab. They kept to the east of the land of Moab until they encamped on the other side of the Arnon; and, since Moab ends at the Arnon, they never entered Moabite territory. (19) “Then Israel sent messengers to Sihon king of the Amorites, the king of Heshbon. Israel said to him, ‘Allow us to cross through your country to our homeland.’ (20) But Sihon would not trust Israel to pass through his territory. Sihon mustered all his troops, and they encamped at Jahaz; he engaged Israel in battle. (21) But the LORD, the God of Israel, delivered Sihon and all his troops into Israel’s hands, and they defeated them; and Israel took possession

במצפה: {פ}

(יב) וישלח יפתח מלאכים אל-מלך בני-עמון לאמר מה-לי ולך כי-באת אלי להלחם בארצי: (יג) ויאמר מלך בני-עמון אל-מלאכי יפתח כי-לקח ישראל את-ארצי בעלותו ממצרים מארנון ועד-היבק ועד-הירדן ועתה השיבה אתהו בשלום: (יד) ויוסף עוד יפתח וישלח מלאכים אל-מלך בני עמון: (טו) ויאמר לו כה אמר יפתח לא-לקח ישראל את-ארץ מואב ואת-ארץ בני עמון: (טז) כי בעלותם ממצרים וילך ישראל במדבר עד-ים-סוף ויבא קדשה: (יז) וישלח ישראל מלאכים ואל-מלך אדום ולאמר אעברה-נא בארצך ולא שמע מלך אדום וגם אל-מלך מואב שלח ולא אבה וישב ישראל בקדש: (יח) וילך במדבר ויסב את-ארץ אדום ואת-ארץ מואב ויבא ממזרח-שמש לארץ מואב ויחננו בעבר ארנון ולא-באו בגבול מואב כי ארנון גבול מואב: (יט) וישלח ישראל מלאכים אל-סיחון מלך-האמרי מלך חשבון ויאמר לו ישראל נעברה-נא בארצך עד-מקומי: (כ) ולא-האמין סיחון את-ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחון את-כל-עמו ויחננו ביהצה וילחם עם-ישראל: (כא) ויתן יי אלהי-ישראל את-סיחון ואת-כל-עמו ביד ישראל ויפוס וירש ישראל את כל-ארץ האמרי וישב הארץ ההיא: (כב) וירשו את כל-גבול האמרי מארנון ועד-היבק ומן-המדבר ועד-הירדן: (כג) ועתה יי אלקי ישראל הוריש את-האמרי מפני עמו ישראל ואתה

of all the land of the Amorites, the inhabitants of that land. (22) Thus they possessed all the territory of the Amorites from the Arnon to the Jabbok and from the wilderness to the Jordan. (23) “Now, then, the LORD, the God of Israel, dispossessed the Amorites before His people Israel; and should you possess their land? (24) Do you not hold what Chemosh your god gives you to possess? So we will hold on to everything that the LORD our God has given us to possess. (25) “Besides, are you any better than Balak son of Zippor, king of Moab? Did he start a quarrel with Israel or go to war with them? (26) “While Israel has been inhabiting Heshbon and its dependencies, and Aroer and its dependencies, and all the towns along the Arnon for three hundred years, why have you not tried to recover them all this time? (27) I have done you no wrong; yet you are doing me harm and making war on me. May the LORD, who judges, decide today between the Israelites and the Ammonites!” (28) But the king of the Ammonites paid no heed to the message that Jephthah sent him. (29) Then the spirit of the LORD came upon Jephthah. He marched through Gilead and Manasseh, passing Mizpeh of Gilead; and from Mizpeh of Gilead he crossed over [to] the Ammonites. (30) And Jephthah made the following vow to the LORD: “If you deliver the Ammonites into my hands, (31) then whatever comes out of the door of my house to meet me on my safe return from the Ammonites shall be the LORD’s and shall be offered by me as a burnt offering.” (32) Jephthah crossed over to the Ammonites and attacked them, and the LORD delivered them into his hands. (33) He utterly routed them—from Aroer as far as Minnith, twenty towns—all the way to Abel-cheramim. So the Ammonites submitted to the Israelites.

תִּירְשׁוּנוּ: (כד) הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר יוֹרִישׁוּךָ
כְּמוֹשׁ אֱלֹקֶיךָ אוֹתוֹ תִירֶשׁ וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר
הוֹרִישׁ יי אֱלֹקֵינוּ מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ נִירֶשׁ:
(כה) וְעַתָּה הֵטוֹב טוֹב אֹתָהּ מִבְּלֹק
בְּנִצְפּוֹר מִלֶּךְ מוֹאָב הַרְּוֹב רָב
עַם־יִשְׂרָאֵל אִם־נִלְחָם נִלְחָם בָּם: (כו)
בַּשָּׁבֶת יִשְׂרָאֵל בַּחֲשֹׁבֹן וּבְבְנוֹתֶיהָ
וּבְעַרְעוֹר וּבְבְנוֹתֶיהָ וּבְכָל־הָעָרִים אֲשֶׁר
עַל־יַדֵּי אַרְנוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדָּוַע
לֹא־הִצַּלְתֶּם בַּעֲת הַהִיא: (כז) וְאַנְכִי
לֹא־חֲטָאתִי לְךָ וְאַתָּה עָשִׂיהָ אֵתִי רָעָה
לְהִלָּחֵם בִּי יִשְׁפֹּט יי הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּנֵי עַמּוֹן: (כח) וְלֹא
שָׁמַע מִלֶּךְ בְּנֵי עַמּוֹן אֶל־דְּבָרֵי יַפְתָּח
אֲשֶׁר שָׁלַח אֵלָיו: {פ}
(כט) וַתְּהִי עַל־יַפְתָּח רוּחַ יי וַיַּעֲבֹר
אֶת־הַגִּלְעָד וְאֶת־מְנַשֶּׁה וַיַּעֲבֹר
אֶת־מִצְפָּה גִלְעָד וּמִמִּצְפָּה גִלְעָד עָבַר
בְּנֵי עַמּוֹן: (ל) וַיִּדַּר יַפְתָּח גִּדְרֵי לֵי וַיֹּאמֶר
אִם־נָתַתּוּן תַּתֶּן אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן בְּיָדִי: (לא)
וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא מִדְּלַתִּי בֵּיתִי
לְקִרְאָתִי בְּשׂוֹבֵי בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וְהָיָה
לִי וְהָעֹלִיתִיהוּ עֲלָהּ: {פ}
(לב) וַיַּעֲבֹר יַפְתָּח אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן לְהִלָּחֵם
בָּם וַיִּתְּנֵם יי בְּיָדוֹ: (לג) וַיָּכֶם מֵעַרְוַעֲרָה
וְעַד־בְּאֵר מְנַיִת עֲשָׂרִים עִיר וְעַד אֲבֵל
כְּרָמִים מִכָּה גְדוֹלָה מְאֹד וַיִּכְנַעוּ בְּנֵי
עַמּוֹן מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: {פ}
(לד) וַיָּבֹא יַפְתָּח הַמִּצְפָּה אֶל־בֵּיתוֹ וְהִנֵּה
בָּתוֹ יֵצֵאת לְקִרְאָתוֹ בָּתָּפִים וּבְמַחֲלוֹת
וְרַק הִיא יַחֲזִיחַ אֵין־לוֹ מִמֶּנּוּ בֶן אוֹ־בַת:
(לה) וַיְהִי כִרְאוֹתוֹ אוֹתָהּ וַיִּקְרַע
אֶת־בְּגָדָיו וַיֹּאמֶר אַהֲהָ בָתִּי הַכְרַע
הַכְרַעַתְנִי וְאַתָּה הָיִית בְּעַכְרִי וְאַנְכִי פְצִיתִי
פִּי אֶל־יִי וְלֹא אוֹכַל לָשׁוּב: (לו) וַתֹּאמֶר

(34) When Jephthah arrived at his home in Mizpah, there was his daughter coming out to meet him, with timbrel and dance! She was an only child; he had no other son or daughter. (35) On seeing her, he rent his clothes and said, “Alas, daughter! You have brought me low; you have become my troubler! For I have uttered a vow to the LORD and I cannot retract.” (36) “Father,” she said, “you have uttered a vow to the LORD; do to me as you have vowed, seeing that the LORD has vindicated you against your enemies, the Ammonites.” (37) She further said to her father, “Let this be done for me: let me be for two months, and I will go with my companions and lament upon the hills and there bewail my maidenhood.” (38) “Go,” he replied. He let her go for two months, and she and her companions went and bewailed her maidenhood upon the hills. (39) After two months’ time, she returned to her father, and he did to her as he had vowed. She had never known a man. So it became a custom in Israel (40) for the maidens of Israel to go every year, for four days in the year, and chant dirges for the daughter of Jephthah the Gileadite.

אֱלֹו אָבִי פָּצִיתָהּ אֶת־פִּיךָ אֶל־יְי עֲשֵׂה
 לִי כַאֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּיךָ אַחֲרַי אֲשֶׁר עֲשֵׂה
 לָךְ יי נְקָמוֹת מֵאִיבֶיךָ מִבְּנֵי עַמּוֹן: (לו)
 וְתֹאמֶר אֶל־אֲבִיהָ יַעֲשֵׂה לִי הַדָּבָר הַזֶּה
 הַרְפָּה מִמְּנֵי שָׁנִים חֲדָשִׁים וְאַלְכָּה
 וְיִרְדְּתִי עַל־הַהָרִים וְאַבְכֶּה עַל־בְּתוּלִי
 אֲנֹכִי (ורעיתי) [וְרַעוּתִי]: (לח) וַיֹּאמֶר לְכִי
 וַיִּשְׁלַח אוֹתָהּ שָׁנֵי חֲדָשִׁים וְתֵלֶךְ הִיא
 וְרַעוּתֶיהָ וְתִבְךְ עַל־בְּתוּלֶיהָ עַל־הַהָרִים:
 (לט) וַיְהִי מִקֵּץ | שָׁנִים חֲדָשִׁים וְתִשָּׁב
 אֶל־אֲבִיהָ וַיַּעַשׂ לָהּ אֶת־נְדָרוֹ אֲשֶׁר נָדָר
 וְהִיא לֹא־יָדְעָה אִישׁ וְתִהְיֶה־חַק בְּיִשְׂרָאֵל:
 (מ) מִיָּמִים | יְמִימָה תִלְכְּנָה בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל
 לְתַנּוֹת לְבַת־יִפְתָּח הַגִּלְעָדִי אַרְבַּעַת יָמִים
 בַּשָּׁנָה: {פ}

